

Una poesia inèdita de Verdaguer

Aquesta poesia, inèdita, és, molt probablement, la darrera nadala que va escriure Jacint Verdaguer. De fet, va morir pocs mesos després, el 10 de juny de 2002. L'autògraf es troba en el manuscrit 3103, foli 84, de la Biblioteca de Catalunya. N'hem reproduït el text fidelment i ens hem limitat, a fi de facilitar-ne la lectura, a regularitzar l'ortografia i la puntuació d'acord amb els usos actuals, sense tocar la fonètica.

RAMON PINYOL I TORRENTS

Nadala

La nit santa de Nadal
és nit freda i bruna;
un vell monjo del Cister
va per la boscúria
caminant sobre la neu
que tot ho encaputxa.

Tot plegat entre uns rebrols
sent un nin que plora.
Què serà?, què no serà?
Lo monjo s'hi acosta;
veu un nin com un estel
enmig de la fosca;
és blanc i ros i bonic,
mes de fred tremola
i ajagut sobre la neu
gemega i sanglota.

Li obre els braços amorós
dient: «Qui sou vós?
Qui cruel aixís vos deixà
damunt de la neu
on abandonat ploreu
amb eix plor que el cor esqueixa?»
«Com no tinc de plorar jo
—respon l'infantó—,
si ningú em vol acollir
i en un trist pessebre
me tinc de morir
sobre un llit de gebre?»

Diu això i desapareix;
lo monjo prou lo coneix!
Quan enlloc, ai!, no l'obira,
plora i sospira
d'haver vist plorar un Déu
damunt de la neu.

Barcelona. Nit de Nadal de 1901